

PUBLICACIÓ SETMANAL

No es tornen originals.

Número solt 15 Cts.

Redacció i Administració
CARRER D'AUGUST, 64Dels articles ne son res-
ponsables llurs autors.

Anuncis segons tarifa.

Ora pro nobis

La Redacció de EL DRAC assabenta a tots els seus llegidors que amb aquest número queda extingida la vida d'aquest setmanari.

Confessem, no sens sentir-ne l'amar-gantor, que una vegada més hem vist fallides les nostres esperances, i els nostres esforços generosos s'han esberlat contra l'estúpida beneiteria d'una gran part del públic.

Morim amb la recança de no haver pogut veure acompanyats tots els nostres projectes. Morim, per tant, en plena provisió d'aquests (els quals hauriem anat realitzant en la successió dels dies), en plena potència d'energies, en plé aponcellament prometedor d'una esplendorosa florí-da... Una crudel gebrada de vulgarisme ha marcit aquesta atrevida manifestació d'una rara primavera.

Alabat siga Déu.

Per tots els pecats que poguessim haver comès durant la nostra curta vida, demanem humilment indulgència en gràcia a la bona intenció que en tot moment ha guiat la nostra ploma.

Diem, doncs, com en el Pare nostre de la doctrina cristiana; «perdoneu-nos les nostres culpes, aixís com nosaltres perdonam als nostres deutors»... perquè és cert que en tenim i no pas pocs als quals devem la nostra trista fi. Amen.

L'excursionisme

Potser no ens hem preocupat prou — fent-li l'honor que li correspon — d'aquest important esport. Jo no crec que n'hi hagi un altre que ofereixi tants caïres i matisos fets a posta per el desenrotllament corporal i espiritual de la joventut.

Tota reconstitució que volguem fer de la raça que no tingui en compte l'enlairament de l'esperit paral·lel a l'enfortiment del cos serà una cosa inútil.

Tota cultura reclosa a les biblioteques i arxius que solament desenrotlli el cervell i ens deixés un cos neulit, també l'havem de rebutjar.

La concepció del ciutadà modern és un conjunt de proporcions físiques i intel·lectuals les quals no podem aixís com aixís desnivellar sense fer una reculada tremenda de civilització.

Si per enfortir a la joventut és necessari deslligar-nos de tot quant tingui relació amb el cervell; si per fer una nova societat havem de deixar de banda el tresor immens que ens han deixat civilitzacions passades; si no havem de fer cas de tot ço que representa cultiu intel·lectual; si no havem de preocupar-nos de refer nostre intel·lecte; si la joventut no ha de tenir altra estimulació que l'analfabet

i el paleta victoriós i ple de glòria en els camps d'esports... llavors a mi em sembla que lo millor fora començar per tancar les Escoles i ensenyar a les noves generacions a caminar de quatre grapes.

S'hauria d'empèndrer una gran creuada en pro del excursionisme. Res tant sanitos com les llargues caminades i que acostumi tant a les dureses del viure; res hi ha tant reconstituyent per al esperit com el posar se en contacte amb la natura; aquest aire pur, aquest intens parlar de la natura amb llurs manifestacions de colors i de llum i de equilibrada construcció, fent que el que s'hi acostava sovint no solament enforteix son cós sinó que també ennobleix la seva ànima.

La natura és un diapassó dels nostres sentits. La gran sinfonia humana en llur dolor i en llur glòria, hi és jugada d'una manera imposant; d'una manera que nostres sentits humans no hi troben retop.

Per altre part la joventut amb les excursions pod conèixer mes bé el terreny on viu, llur història, llurs costums, on tantes fonts de bellesa popular hi pod trobar; pod retrobar-se més a casa seva estudiant les configuracions topogràfiques, corretgint d'aquesta manera aquella poca solta de les escoles on vos ensenyen que molt lluny de nosaltres hi ha la muntanya més alta del món i no sabeu lo que teniu al voltant vostre.

Jo voldria aconsellar als professors de les escoles de minyons que no deixin d'ensenyar-los-hi lo que hi ha molt lluny de nosaltres, però que de tant en tant fessin excursions portant a llurs deixebles per totes les nostres contrades; fessin visites científiques; visitessin monuments artístics, museus, etc., etc.; que dediquessin un dia de cada setmana per portar-los a caminar per boscos i muntanyes ensenyant-los a estimar el paisatge — hi ha tant poca gent que sàpiga lo que's el paisatge! — tenint en compte el triar els llocs, fent d'aquestes excursions temes pedagògics relacionats amb les ensenyances de la classe.

No creguis llegidor que tingui la mania de les fórmules i que t'en vulgui donar una per posar oli amb un llum; no; tinc massa

aferrat en mi el sentit de la proporció que regna en tot lo humà i tota proporció humana és una suma de raons que havem de tenir en compte per a formar aquest equilibri humà, etern.

Una educació física a base d'un excursionisme intel·ligent i que en participessin tots els joves, crec que seria molt més beneficiós que no altres esports exercits per un nombre minúscul de joves el cost dels quals — ara com ara ja comencen a costar un ull de la cara a les poblacions — no compensa la tasca física (deslliurada naturalment de tota manifestació de cultura) que llurs entusiastes hi volen veurer.

Ll. M.

Les crisantemes

El jardí n'es tot blanc de crisantemes...
Sembla un cel estrellat d'estrelles pàl·lides a la claror del dia.

Totes apinyocades, branden sos caps pesants de flor sens alegria que van cap a la mort, balves, sens esma, amb un desmai de somni.

Totes melangioses, com donzelles de llegenda germànica, semblen rumiar a soles una història de sol que no coneixen.

Totes semblen sentir en ses coroles un desig esblaimat de papellones verges que les besin abans de despullar-se..

Mes totes es dobleguen resignades al pès dels destins tristos que pesen sobre d'elles amb tot el pès de les desesperances!

Perquè han vingut endarrerides a la vida i no son per a la vida...

Elles no son les flors voluptuoses d'enters colors i violents aromes que en les entranyes duen la xardor de l'istiu i que es baden als cants dels russinyols quan l'auba apunta i es despullen a la llum indecisa, somorta i misteriosa dels crepuscles més llargs...

No...

Son les flors tardanes que no tenen companyes.

Son les flors de Tots-Sants, la festa trista.

Son les flors de la pau i del silenci.

Son les flors de Novembre...

Son les flors de la posta d'una vida...

Son les flors ermes d'esclat i flaire, que s'obren lentament, de fulla en fulla, a la claror feixuga dels dies curts i grisos i es clouen la nit dels difunts, quan canten les xibeques i branden les campanes amb un plany de dolor que commou l'aire.

Elles son les flors pàl·lides que al fons del calzer reben l'alè de la tardor i en ses fulles estretes els reflexes de les primeres neus de les muntanyes.

No son flors del amor i l'ubriaguesa ..

Filles del darrer esforç de la Natura, son les flors del misteri de les febres passades.

Son les flors del demà de tota la vida, en son present de flors...

Son les flors de placèvoles tristeses, grates als cors que ploren...

Son les flors que no alsapremen cap voluntat, que no mouen cap ansia abrusadora.

Son flors d'encis de les terres exòtiques, de les terres ignotes de llegenda, de les terres dels prínceps coberts de sederies que parlen una llengua inconeguda.

Son les flors que res diuen als sentits i ho diuen tot a l'ànima.

Son les flors dels grans somnis misteriosos, plàcits, sens esperances i sens desig ni febres...

Son les flors de la fret i els cementiris...

Les flors de les despulles...

Oh, les belles, les fredes, les pures criantemes, les flors dels amors castes...

VÍCTOR CATALÀ

Espurnes filosòfiques

Per què parlaran de perfecció humana els que no creuen en la continuïtat de la vida espiritual després de la mort del cos físic? Si lo que dura una vida és molt insuficient per a lograr la perfecció, aon és la possibilitat de conseguir-la?

* * *

Si, a fi de comptes, el talent, la virtut, la bondat, la noblesa d'ànima, l'honradesa,

l'heroisme... no han de trobar més que una fosa oberta, ni més ni menys que la trobarà la necetat, l'estupidesa, l'ignorància, la vilessa...; a què tants esforços per a adquirir talent i virtuts?

* * *

Tothom riuria, si algú posés en dupte allò de que *no hay efecto sin causa*. Emprò si tracteu d'afegir que «l'intel·ligència no pot derivar d'una causa intel·ligent; que la part no pot ésser superior al tot; que d'una naturalesa sens objecte, no poder brollar-ne sers capassos de perseguir un objecte»...; llavors també riuran, però serà perquè vos creuran un ximple.

* * *

«¿Quién ha hecho el mundo? Ni yo lo sé ni tampoco lo sabeis vosotros que me lo preguntais»

I, veus, això ho va escriure un home que precisament no es deia *Blas*.

* * *

No es compren perquè el materialisme concedeix alguna importància i fins aconsella l'honradesa, la dignitat, la consciència, la bondat, el sacrifici...

Per què?

A l'hora de la mort, quina diferència hi haurà d'aquest home virtuós amb el criminal més empedernit? El primer, serà pols; i en quant al segon... doncs pols també.

—I l'història? Tant mateix parlarà d'un i altre de molt diferent manera!

—Ah!, l'història, es cert, l'història.. Però, al *no-res* què pot importar-l'hi tot el que puguin dir totes les històries juntes?

* * *

Diuen els materialistes: “ Quina tonteria creure en l'existència de Déu”.

Efectivament, Deu precisament no *existeix*, Déu ES.

* * *

Si la finalitat de la vida fos la mort, la Creació no tindria raó de ser.

A. G.

Aquest número ha passat per la censura militar

Cançó de l' aufàbrega Camí de muntanya

*Aufàbrega petita,
petita petiteta.*

En nit de Sant Joan
la meva dolça mare la comprava;
me deia, es per tu, — me deia; i em besava;
si ara n'és petita—bé prou que's farà gran.

Tot el balcó omplirà;
com una bola creixerà, rodona;
ella serà l'encís—de tota Barcelona;
i quan serem al vespre— oh quina olor farà.

La mare cada nit,
amb regadora fina la regava.
Me deia, és per tu, — me deia, i em besava;
i m'acotxava amb ella—contenta dins el llit.

Un dia va arribar
que la mare s'ajeia ben malalta;
l' aufàbrega, mústiga—només es feia que alta
alta, grogueta, minça... jo em vaig posà a
[plorar.

Me feia una tristor!
Els veïns m'allitaven tota sola;
em treien els diners—de dins la guardiola,
per oferir un ciri—a Déu Nostre Senyor.

Mare de Déu d'Agost
estesa amb vestit blanc a la llitera;
tocaven les campanes—a missa matinera;
i en arribà el moment—de beneï el sant mort

el ciri va finí,
la mare va morir com una santa.
Ja em posen negre dol — un capellà ja canta.
I va agafar-me un fred; — i obria uns ulls
[així...

L' aufàbrega s'ha mort
també, sense una queixa, pobrisona!
ja no serà l'encís—de tota Barcelona;
mai no l'haguessim tret — d'aquell recó de
[l'hort.

Però, bon Déu del cell!
va venir l'hora de passar rosari,
—aquella hora fina—com un reliquiari,
que a cada Pare nostre—veieu sortí un estel,

i es va sentí una olor
com si tota la casa estés florida.
Es un miracle deia — la gent enfervorida;
i jo en el llit soleta — feia: Senyor, Senyor;
la mare ja ho va dir: — “Veuràs com creixerà;
i quan serem al vespre, — oh quina olor farà.”

— Oh mare la mareta
l' aufàbrega petita,
petita petiteta.

LLUIS BERTRÁN I PIJOAN

Camí ungit de piëtats,
camí ple de meravelles
que t'en vas als cims nevats
per a parlar amb les estrelles
i ous els secrets ignorats,
de les clares fontanelles,
i el soroll de les esquelles
i la fressa dels remats.

Camí dolç, daurat de sol,
que a l'ombriu del bosc t'amagues
i, en joganer giravolt,
vas i tornes i divagues
i et repenjes al pujol
entre mates d'argelagues,
i t'adorms a les ubagues
escoltant al rossinyol.

Camí dels-marges florits,
tot constel'lat de roselles,
sonor de grills, a les nits,
de dies, sonor d'abelles,
que sabs els nius abscondits
on se'n volen les aucelles
i brecoles les estrelles
en tos bassols adormits.

Camí dolc i virginal
de juguinoses marrades
que de l'alba matinal
copses les santes rosades
i, al buf del vent tardoral,
reculls les fulles laçades
i soplujes les remades
que dispersa el temporal.

Camí dolç, místic camí
de les muntanyes gloriuses,
perfumat de romani,
cobert d'ombres amoroses
que guies el pelegrí
fins les ermites recloses
on hi perduren les roses,
i la pau no té matí fi.

Camí dolç, místic camí,
jno t'acabes mai per mi!

MOSSÉN ANTÓN NAVARRO

Secció de Palafrugell

Pels amics de EL DRAC

Quan, moguts per un plausible entusiasme, fundarem aquesta publicació, varem encoratjar-vos i oferir-vos nostre modestíssim concurs, perquè consideravem de gran necessitat l'aparició d'un periòdic que deslligat de partidismes i de particulars compromissos, vingués a la palestra a fer feina profitosa, orientant-se en un sentit de justícia i moralitat que avui no sovinteja pas en la premsa. Varem celebrar intensament la vostra valentia, perquè el crear un periòdic com aquest, suposava un èrfoc gegantesc... Però, francament, el vostre optimisme ens semblava que no es contagiaria al públic, perquè aquest (salvant excepcions) encara és menor d'edat.

¿Comptaveu que el públic s'interessaria per la bona intenció vostra? Ja ho heu vist: l'indiferentisme, millor dit, l'hostilitat d'aquest públic que — com digué un respectable clergue — sap que existeix el mar perquè s'hi pesquen lluços i que existeixen camps perquè s'hi conreua aulfals, us haurà donat a comprendre a quins temps de decadència hem arribat.

¿Es que potser podieu confiar també amb l'apoi de la joventut? Quimeres, res més que quimeres. ¿Que no la veieu amb quin daler *aprofita* el temps llegint àvidament la revista esportiva i el periòdic papitesc? Aquesta joventut no podia pas secundar-vos en vostre noble intent, car li manca temps per a ocupar-se de coses que afectin a l'intellecte. No li aneu amb el més lleuger *aliment espiritual*, perquè el seu estómac no pot digerir-lo. Prefereix un plat fort carregat de matèries picants.

Altrament, encara que no hagi pogut assolir un èxit econòmic que us permetés donar vida exhuberant al vostre DRAC, us resta la satisfacció d'haver intentat el desensopiment d'aquesta *massa* heterogènia que ni compren ni sent. Si no heu pogut arribar al final de l'empresa, no és pas vostra la culpa.

Podem estar orgullosos, també, d'haver

merescut la crítica mal intencionada d'alguns pedants *set-ciències*, inflats de tonteria purament infantil. La xerrameca d'aquells fatuosos us prova que el vostre intent era lloable. Malfieu-se sempre de les adulacions d'aquesta mena d'individus.

I, per acabar, permeteu-me un consell: Si una altra vegada us proposeu donar llum a una publicació, no volgueu pas donar-li un caient de serietat i de decència. Feu-lo que s'adapti a les corrents del temps actual. I, sobretot, destineu una secció ben extensa per a les ridícules *notes de societat* i una altra encara de més extensa per a totes les xafarderies que puguin recollir-se en els clubs de *bogaderes*. Llavors tindreu l'èxit assegurat, encara que la dignitat del periòdic se'n vagi per terra...—C.

Pobres criatures!

¿No haveu vist mai en els espectacles públics com el cinema o el ball a n'aqueixes dones amb un infant als braços? pobres criatures! ficxeu-s'hi algú dia, qualsevol dia, perquè és una costum tan arrelada en aquest país que sembla que aquests espectacles son fets per a distreu-re-hi criatures. Veusaquí una formidable feina a fer per els que es preocupen del enfortiment de la raça.

En aquests espectacles a les criatures les veureu plorant o dormint; no les veureu mai amb aquella alegria d'infant, amb aquell mirar especial que tenen les criatures que a voltes sembla una mirada d'intelligent despreci, altres vegades d'una curiositat malfianta i si us coneixen una mica, llavors els seus ulls revelen aquella plena confiança i aquella interna concepció de tot lo que els envolta, aquell mon fet a le seva mida, un mon optimista que no té altre punt negra que la mà del vigilant que els hi prohibeix d'una manera implacable portar-se a la boca tot lo que troben al seu abast.

L'altre dia m'estava mirant el ball d'una d'aquestes societats *recreatives* tan concoregudes, un ball espès on les parelles, formen un conjunt compacte, no ballen,

sinó que es mouen totes plegades com les fitxes d'una partida de dòmino remenades per la mà cansada i l'ànim aburrert del *cul de cafè*. Entremitg d'un públic nombrós, i abonyegat d'empentes, vaig veurer un infant arrapat al pit de sa mare. Quin espectacle més depriment! Tot lo que té de sublim aquest acte dintre la pau de la llar, aquella sublimitat tant ben copsada per els artistes del *cuatrocento* en les seves teles relligioses, i aquella humanitat realista de les teles dels artistes de la pintura moderna que han tractat aquest assumpte, va presentar-se'm com una cosa repugnant entremitg d'aquell públic abigarrat. El pobre infant envait d'aquell aire espès, que semblava poguer-se tallar, suava anguniosament i la pobra criatura xuclant d'una manera desesperada com recelosa que no li prenguessin lo que a casa seva era tan séu, tan indiscutiblement séu, va semblar-me el símbol de la fam lluitant contra tots els elements; contra aquell aire pestilent que l'ofegava i no volia deixar-lo viure i contra aquell mon que l'envoltava mitg real mitg fantastic disposat a discutir-li el dret a viure; i de quan en quan llençava una mirada a la seva mare com volguent-la interrogar i cerciorar-se de la seva confiança.

Ll. M.

POTI-POTI

Ens hem cansat de dallar aufals pel ruc, llegidor de «poti-poti». Decididament és l'animal més bèstia que es coneix. Figúret que voliem acostumar-lo a un aliment més fi, més saborós, més nutritiu, més decent; un menjar que no fos tan de conill de gàvia..... I, ca berret! D'una hora lluny hem conegut que era endevades, temps perdut tot intent per això.

I que'n són de rucs els rucs!

A l'hora de repartir-lis la pitança, era cosa de quedars'hi encantat; hi havia un remenament tal de potes i un bellugueig tan esparrant d'orelles, que hom no podia menys de somriure una mica avergonyit a la vista de tanta orella i tanta ferradura.

Haviem probat de barrejar la racció amb altres substàncies de sabor més delicat i que al mateix temps resultessin menjivoles i de bon pair, a l'objecte d'anar-lo apartant de mica en mica de la rutina de la palla i les userdes per altra part poc nutritives, ja perquè no fos tan denigrant la seva condició i pogués un altra dia deixar l'albarda, alliberació que li permeteria alternar en tota ocasió amb qualsevol altra animal emancipat de certes cargues...

Doncs, potser no creuràs que un pansiment d'orelles i algun que altra bram atornador ens donava a compendrer desseguida que aquella adulteració en el séu pa de cada dia li era terriblement enutjosa.

Quantes vegades, després d'haver deixat l'estable com una *patena*, rautava malincònicament el sòl amb la seva ma ferrada, moent llànguidament a un i altra costat sa perllongada cua, i un sospir fondo, molt fondo, semblant a l'esbufec cavernós d'una manxa de fornal, es deixava sentir, sospir que podia traduir per aquesta exclamació:

—Oh, les pastanagues i les bledes, com les migro!

Nosaltres, francament, no hi veniem fets a cuidar animals tan desmesuradament bèsties, i d'aquí el nostre aburriment i el que hagim abandonat la dalla.

Creiem de bona fè que qualsevol domador de feres té la feina molt menys feixuga que la d'aquell que es proposa acostumar un paladar de ruc avesat a l'aufals i a les userdes, a menjars d'una superior qualitat. Bonica i lleugera feina ens havíem empresa, com hi ha mon!

La sort ha estat que ens en hem adonat a temps; i una volta ben convençuts de la ineficàcia i inutilitat del nostre generós intent, hem endressat l'eina, hem entrat a la cort on remugava la bèstia mal contenta, l'hem treta pel ronsal a la llinda de la porta, i amb una moxaina de commiseració li hem donat solta dient-li compassius:—Vés, pobre ruc infeliç, ets lliure. Nosaltres, si fossim Sant Antoni en beneïriem; pero no ho som i ens acontentem en despedirte tan sols. Que Déu t'ampari». I l'asa, no sabem si

alegre o contristada, de segur indiferent, s'ha quedat pèr un moment immòbil; després ha aixecat al cel sa formidable testa orelluda, ha ensumat delitosament l'aire, i llençant un bram sonor que ha repercutit en tots els àmbits de l'univers, s'ha encaminat grapejant el sòl amb deliri, vers un tou d'herba que verdejant i apetitosa li brindava al lluny sa portentosa ufana.

I a la visió d'aquelles orelles que batien l'aire com les beles d'un moli de la terra dels gegants, hem sentit una esgarrifansa en tot el cos, les cames tremoloses, i les dents dintre la boca, se'ns han posat a petar com unes castanyoles.

JORDI.

Consultori amorós

Una frescales.—Vostè ens dispensarà, senyoreta, veritat?; però necessitariem veurer la seva fè de baptisme. De totes maneres no creiem pas com vostè, que pugui qualificar-se de *fenòmen*. Hi ha qui triga a sentir els efectes d'aquesta llei natural. Millor per vostè si pot mantenir aquesta tranquil·litat o indiferència per ço que a tantes i a tants trastorna fins a l'extrem de fer lis comètrer una tonteria, quan no és un disbarat, darrera l'altra. Amb tot, li aconsellem que no gallegi gaire; ja sab que és molt exposat dir «d'aquesta aiga no en beuré»; i també podria succeir que algun dia hagués de cantar aquell plor:

«Ay de mi, ay de mi!
si acabaré llorando
yo que siempre reí...»

Jo soc així.—Que Déu la faci bona, doncs.

D.ª Quitèria.—Déu la guard, senyora Quitèria; què se li ofereix? Perque excepció feta del *D.ª Quitèria* amb que signa l'escrit, no hem pas pogut deixifrar ni una trista paraula de la seva comunicació. Un secretari que tingués més bona lletra i menys faltes d'ortografia, li és d'una essencialíssima necessitat si vol que l'entenguem.

Pepita.—Vostè està predestinada a sofrir molt, pobre Pepita. La planyem de tot cor i sentim no poguer aliviar-la com voldriem en ço que ens ha fet la mercè de confiar-nos. No hi ha mal, emprò, que no tingui remei; pot no ésser en aquest mon, però el remei hi és, i això sempre aconhorta.

Dolora.—I que simpàtica ens és vostè, senyoreta. Li confessem que les seves paraules han tingut la virtut de commoure'ns fonament. Elles han despertat en nosaltres records pregonos i dolorosos que romanien soterrats per la cendre del temps. El nostre cor ha degotat sang encara, d'una ferida overta en éll en la ja llunyana joventut... llançada crudel que marcí abans d'hora el cor en el florir de ses primeres il·lusions. Cregui que no voldriem pas, senyoreta, que mai els seus ulls, que deuen ésser bells i somniosos com els d'una princeseta de llegenda, haguessin de vessar llàgrimes tan amargantes com les que han escaldat els nostres; no, que Déu la lliuri de semblant turment. Pensi no obstant, que malgrat el record fiblador provocat per la seva lletra, sentim una vivíssima alegria, alegria que s'assembla a un arc de Sant Martí orlat de llàgrimes. La veiem animosa, plena de voluntat heroica, lluitant contra l'espectre horripilant d'un passat poc llunyà encara per a no arrencar-li queixes doloroses que ixen de lo més profund de la seva ànima... Mes vostè, sempre forta i animosa, avença, avença, multiplicant aquella voluntat que li dóna un convenciment que no trontolla ni cedeix a l'enganyós fantasma que tracta de restar li força... I ens apar veurer-la resplendent, ideal, mentres fa via camí de les excelses claretats que mai més mimven... Vostè sí que podrà dir ben prest com el poeta:

Mas es mia el alba de oro!

FATA MORGANA

A cal barber

Quan aneu a cal barber no li feu cap observació si és que voleu quedar ben servits; no el poseu nerviós.

— ¿Com ho farem?

— Oh, vos mateix, que quedi bé, no en talleu gaires de cabells, sabeu?

L'home ja està desorientat: que quedi bé, no tallar gaires cabells, ni!, ni!... quantes coses!

Comença la feina fent petar les estisores tres o quatre vegades pel vols del vostre cap com aquell qui vol agafar una mosca i partir-la pel mig i ja està; el barber tot seriós agafa un mirall que vos posa rera el clatell, esperant que per el que teniu enfront mireu la seva obra i li dongueu el conforme.

I vosaltres vos adoneu que per no tallar-ne masses vos hi ha deixat quasi els mateixos cabells que tenieu abans de començar, i li feu observar que s'ha agafat massa al peu de la lletra allò de no tallar-ne masses.

Represa altra volta del treball; tornen a petar les estisores i el barber a posar-se nerviós, i cada volta vos sentiu la fredor de l'eina barberil mes amunt, més amunt, d'una manera alarmant i les estisores dinden al voltant del vostre cap agafades ara a la presa, després el barber les fa petar a l'espai i elles es miren ufanoses la seva victòria i dringuen i canten glorioses.

Ja està fet; el barber vos torna a posar el mirall al clatell fent-lo girar una miqueta pels costats i, oh desolació! esteu a punt de demanar li que vos afegeixi altre volta els vostres cabells, però no hi ha remei, vos heu de conformar, i tot d'una li dieu com un home satisfet de son treball: molt bé!

Si voleu creure'm a mi quant aneu a cal barber no li feu observacions, no el poseu nerviós.

LL. M.

— *Era un savi? Era un artista?*

— *Oh, era més: FUTBOLISTA!*

Rumia que rumiaràs

TERÇ SIBALIC

Substituir els punts per lletres i llegir vertical i horitzontalment tres noms de dona.

CADENA

Cada punt una lletra per llegir vertical i horitzontalment: 1.ª ratlla, Element; 2.ª Per volar; 3.ª Nom d'home; 4.ª Aliment; 5.ª Juguina (plural); 6.ª Conegut dibuixant; 7.ª Habitació (plural); 8.ª En la família i 9.ª Número.

COMPRIMIT

A 50 100 A 50 500 E

JEPIC

Solucions a lo inserit en el nombre passat: Al logogrif, *Cisterna* — A la conversa, *Arcadi*. — A la tarja, *Nicolás Salmerón Alonso*. — A la xarada primera, *Marina Gafarot*. — Al jeroglífic, *Marítimes i terrestres* — A la xarada segona, *Calamá* — Al comprimit primer, *La Sila refà midó al sol*. — Al comprimit segon, *A sobre de tot*.

Han enviat solucions: *Jepic*, al logogrif, a la conversa i a la xarada. *M. del P. Sais*, al logogrif, a la conversa i a les dugues xarades. *J. P.*, al logogrif i a les dugues xarades. *Un aficionat*, al logogrif, a la conversa i a les dugues xarades.

Per ésser aquest l'últim nombre de EL DRAC, inserim també les solucions de ço corresponent a la present setmana, Al terç sibàlic, *Simona, Modesta, Natalia*; A la cadena, *Mar, ala, Ramon, oli, ninas, Apa, salas, avi, sis*; Al comprimit, *Alcalde*.

LLORENS CASTELLÓ. - PALANÓS.